

Черненко Андрій Миколайович народився 9 грудня 1978 року у селі Слободо-Петрівка Гребінківського району Полтавської області.

Проходив строкову службу у Збройних Силах України.

З 2002 року проживав у Києві. За освітою - інженер-технолог, отримав ступінь магістра у Національному транспортному університеті.

Працював автоелектриком на станції технічного обслуговування в Києві.

Дружина Андрія Олена у 2008-2012 роках працювала перекладачем у Посольстві України у Нідерландах. Андрій теж там працював. Тому як живуть люди у Європі бачив на власні очі. Він постійно говорив друзям і рідним: «Я бачив краще життя – без корупції, без злиднів, без свавілля влади – хочу, щоб і ми так жили, - згадує дружина.

Коли з Євроінтеграцією не склалося, Андрій, не роздумуючи, почав ходити на Народне Віче.

Учасник Євромайдану та Революції гідності.

Він не був активним вояком на Майдані, але з листопада кожного вечора приходив туди після роботи на СТО і допомагав чим міг: підвозив своїм автомобілем шини на передову, будував барикади. Андрій не брав у руки зброю принципово. Казав, що майдан переможе і без зброї, бо вийшов на мирний протест.

Загинув Андрій Черненко 18 лютого 2014 року у м. Києві від кулі снайпера. Був доставлений з Будинку профспілок до 17-ї лікарні з проникаючим вогнепальним пораненням.

Залишилися дружина та семимісячна донька Яна.

Похований у селі Слободо-Петрівка.

Указом Президента України від 21 листопада 2014 року №890/2014 «за громадянську мужність, патріотизм, героїчне відстоювання конституційних засад демократії, прав і свобод людини, самовіддане служіння Українському народу, виявлені під час Революції гідності», Черненку Андрію Миколайовичу присвоєно звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» (помертено).